

skal faa den! — — Men gaa nu! Jeg er bleven tung i Hovedet af den Morfin. Kald paa Jensen! Hun skal komme og slukke. Og vil du huske imorgen Formiddag at telefonere til Samuelsen! Han skal faa nærmere Besked om, naar jeg kan modtage ham.“

Da Enslevs Husholderske, lille Jomfru Jensen, havde ordnet alt for Natten og fra Soveværelset kom tilbage til Spisestuen, fandt hun til sin Overraskelse endnu Frøken Evaldsen derinde.

„Ja, De ser paa mig, Jensen; men jeg har bestemt mig til at blive. Jeg synes ikke rigtigt om Enslevs Udseende. Der maa nogen vaage i Nat, og De har nok at gøre om Dagen. Pigerne ogsaa.“

„Frøkenen behøver saamænd ikke at være bange. Jeg hører det i samme Sekund, Herren ringer.“

„Jeg bliver her nu alligevel. Jeg sætter mig ind i den store Lænestol i Salen. Der kan han ikke høre mig. Dersom der ikke bliver Brug for mig i Løbet af Natten, skal De slet ikke sige, at jeg er bleven her.“

„Men der er jo koldt, Frøken! Skal jeg saa dog ikke lade Ellen-Katrine fyre op?“

„Det behøves ikke. Skaf mig blot et Tæppe og en Pude!“

Jomfru Jensen, der var en bred og sat Dværgeskikkelse med en Kæmpes Hoved, vidste af Erfaring, at hun lige saa godt kunde falde til Føje straks. Hun begav sig paa sin adstadige Maade ud af Stuen som en vandrende Klokke. Under de struttende Skorter bevægede Benene sig som en Knebel.